

חזרה בתשובה בגלל הטבות כלכליות - אך חזרה בה מן התשובה

עם הילד
הדאגה לחינוך שיקבל ניסים הקטן היה אחד המניעים העיקריים לעקירתה לבני ברק. קודם לכן התגוררה ליד ג'ת, סביבה שבה רבים הפושעים והנרקומנים.

עם הבעל
יפה ואלהיו היו זוג צעיר, רחוק מהדת, הורים לניסים הפטום. אלהיו היה עצמאי, והיא עבדה כספרייה בתל-אביב. כשהתאלמנה, מצאו בה המגייסים הדתיים קורבן נוח.

אסור לי לצאת עם בחורים, אין טלוויזיה, אין הורים, אין חברות, אין בילויים. לאט-לאט שקעתי בתוך הדיכאון שלי.
"לא יכולתי לקרוא מה שרצייתי. הם נתנו לי ספרי הלכה ודת. הייתי קוראת איך לשמור את הרגלים ואיך להתנהג, עד שהייתי נרדמת. בימים הסתובבתי בין הרחובות בדירה, הלוך-יושב. חטפתי סחרחורת. הרגשתי שאני משתגע."

הילד היה מוריד את הכיפה. והוא עלול להתקלקל. אמרתי לו: גם לא עבודה, גם לא הורים? ואני כאן לבד. בבית גדול, בלי אף אחד. בלי רדיו ובלי טלוויזיה. הוא ענה לי: תשכחי מהחורים שלך. עכשיו אנתנו החורים שלך. אין לך מה לדאוג."

שיקרת לנו!

ערב אחד, כשחזרה בשעה 10.00 בלילה מבית הוריה, חיכה לה הדוד וצעק: "איפוא היית עד עכשיו? תתביישי. איך אפשר?" יפה הבינה שהיא נקלעה לעולם זר ואחר מזה שהכירה כל ימיה. "יכולתי לבקר רק אצל חברות מתוך הקהילה. והיה קשה לי ליצור איתן קשר. הן מדדו אותי בשבע עיניים. מה אני לובשת, איך אני נראית, הייתי חייבת להיות עם גרביים, נעליים סגורות ושמלות ארוכות. אחרת הן לא היו מדברות איתי. התגעגעתי לחברות שלי. ניסיתי להיקלט בתוכן, אבל לא הצלחתי." הסבירה כמצטדקת.

לא רוצה להתחתן!

ה לפו שגושה חודשים מאז שהפכה דתיה, אך יפה המי

שוב ויתרה יפה. אולם יום אחד, כשבאה אליה חברתה לעזור לה בהכנות לשבת, היא נתנה לה בתום לב ללבוש שימלה שלא כיסתה את הכתפיים, ולא תיארה לעצמה שבכך חוללה שערוריה וזטא בבלוק המגורים. "שכנה אחת ראתה אותה דרך הדלת, וזה עבר לכל השכנות." ביום הראשון של השבוע שאחרי אותו ערב שבת, בדרכה לעבודה, עצרה אותה אשתו של הדוד וזופה בה: "מה זה, להסתובב עם כזאת שימלה? שיקרת לנו. אמרת שאת דתית!" בערב חיכה לה הדוד. "הוא צעק: מה פיתאום את נותנת לה להסתובב ככה? אמרתי: אבל זה הבית שלי. אני לא יכולה לעשות מה שאני רוצה? הוא אמר: היית צריכה לתת לה חולצה על השמי" לה. ביקשתי סליחה והבטחתי ש" יותר זה לא יקרה."

עזבתי את הדירה וברחתי משם עם הילד להורים. להוציא משם את הרהיטים הם כבר לא עזרו לי." אמרה בהתמרמרות.

כסף, כסף

אך הדתיים מבני-ברק לא הניחו לה לשכוח אותם מהר כל-כך. באותו ערב הופיעו בביתה הדוד ואשתו, ודרשו ממנה את כל ההוצאות. "הוא אמר לי שאני צריכה לשלם שכר-דירה עבור שלושת החודשים, וכן את חשבונות החשמל והמים. כשאמרתי שאין לי כסף, הם התחילו ללחוץ על הורי. הוא אמר: אנשים תרמו כדי שתהיי דתייה ולא כדי שתחיי על חשבוננו, ואחר-כך תגדי שלום ותלכי." היא ביקשה שיתן לה לעבוד

ממכורתה. "במשך כל החודש הוא התקשר לעבודה כל יום ושאל: מה עם הכסף? מה עם הכסף?" יפה שילמה לו מחצית מהסכום, אך את היתר היא מסרבת לשלם. "הם אמרו לי שהם ידאגו לי ויעזרו לי. ואני באתי לניסיון. לא חתמתי על חוזה. השתדלתי מאוד ועשיתי את כל המאמצים להיקלט בתוכם, אך לא הלך לי. ועכשיו אני עוד צריכה לשלם עבור החוויה הזאת? עבור חודשי הבדידות והניתוק האלה?"

מאז חלפו שישה חודשים. יפה גרה אצל הוריה. הילד הולך לגנון, היא חזרה לעבוד במיספרה בבני יהודה. "היום אני מרגישה חופשייה, היא מחייכת, בלי הגבלות, ובלי איסורים. אבל, היא מוסיפה, זה היה ניסיון מעניין. למדתי שלכל דבר יש מחיר."

ספרייה בצפון תל-אביב
יפה אהבה את עבודתה כספרייה. דחה כספרייה במיספרה ברחוב בן-יהודה, שבה עבדה שש שנים. שם העריכו אותה ואהבו אותה. כשחזרה בה מהחזרה בתשובה, נקלטה מחדש במיספרה.

שלא תצפה בטלוויזיה, ולא תאזין לכל תוכנית ברדיו. חברותיה החילונית לא יכלו לבקרה, חומר הקריאה שקיבלה היה מסווג. והיא לא יכלה לצאת בערבים. "הרגשתי שאני לא יכולה יותר ואז עזבתי" סיפרה.

לאט-לאט חרגשה מיטיבה דרשו שתתפטר מן המספרה,

בודדה בבני-ברק

יפה כיצד טבעת-החנק נסגרת סביבה. מיטיבה דרשו שתתפטר מן המספרה, "אבל, מוסיפה יפה, כל העניין התחיל להרגיז אותי. הרגשתי ש" מגבילים אותי, שאני לא יכולה לזוז. אנשים מצייצים לתוך הבית שלי לראות איך אני חיה. "מילא, ויתרתי על הטלוויזיה, כי בעיניהם זה מכשיר טמא, הר מעורר למחשבות של חטא. אבל גם את הרדיו הייתי צריכה להגמיק, ולא יכולתי להקשיב לכל מוסיקה שאהבתי.

"הרגשתי שאלף עיניים עוקבות אחרי. כשבאו אלי חברות הייתי צריכה לסגור את הדלתות ואת החלונות, כדי שאף אחד לא ייראה. הרגשתי חנוקה."

כאן הוגדשה הסאה. "אמרתי לו: באתי לכאן אחרי שהייתי בדיכאון בגלל מותו של בעלי. וכבר להתחיל להכיר בחורים? הם נפלו עלי מהר מדי."

באחד מביקוריה אצל אמה הורי דיעה לה יפה שאינה יכולה יותר: "אמרתי לה שגושבר לי. שהסרטים לי ההורים, המישפחה, החברות, ושאני יותר מדי בודדה. אמי אמרה לי: תעשי מה שאת חושבת."

שיכה לעשות שגיאות חמורות. יום אחד, כששילמה עם אשת הדוד ב" רחוב, פגשה ברב, שהוא חברו של הדוד. "אמרתי לו: שלום, מה נש" מע? הדודה עברה לצידו השני של הכביש והשאירה אותי לבד. אחר-כך נזפה בי ואמרה: אצלנו אין דברים כאלה. אצלנו זה אסור." יפה נאלצה להבטיח שלא תפנה שנית אל גבר העובר ברחוב.

התחלתי להרגיש שזה לא בש" בילי. לא יכולתי יותר. הכל אסור: לא חברות, לא עבודה, לא הורים, הייתי צריכה לנתק את עצמי מהער" לם הקודם שלי. ושם הרגשתי את עצמי זרה ולא שייכת."

אחר בא אליה הדוד ואמר לה שתתחיל להקפיד על לבוש נאות ומכובד, כי יש כבר אברכים המת" עניינים בה, ושלא תהיה מופתעת אם תקבל הצעת שידוכים מתלמיד" ישיבה צעיר.

לבד בבית

ל פה לא מצאה מנוח. בלי לות, אחרי שהילד היה נרדם, הייתי מוצאת עצמי לבד בבית.